

Arrest

nr. 257 316 van 28 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2021 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben, dient op 19 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beslist, in beroep, om de verzoekster niet als vluchteling te erkennen en om haar de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren (RvV 24 september 2020, nr. 241 379).

Op 21 oktober 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit bevel is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten,

naam : M. J..

voornaam : L. C. S.J.

geboortedatum : (...) 1995

geboorteplaats : Guanare

nationaliteit : Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/04/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 24/09/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 19/02/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 74/17, §1, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Internationaal recht.

Artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Recht op leven» luidt:

«1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.»

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Verbod van foltering» luidt:

«Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.»

Nationaal recht.

Artikel 7 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt :

«Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden. Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.»

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragssluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten gegarandeerd aan verzoekende partij en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17).

De artikelen 2 iuncto 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd leggen aan verwerende partij een positieve verplichting op ((EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F; CASS 3 januari 2018, nr. P.17.1202.F; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625; RVS 29 mei 2018, nr. 241.624; RVS 8 februari 2018, nr. 24 0.691; RVS 28 september 2017, nr. 239.259; RvV Verenigd Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2).

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragssluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJEU 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, § 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, § 629).

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot de nietigverklaring

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt :

[...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat de te verwachten gevolgen van deze verwijdering dienen te worden onderzocht (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12).

Verwerende partij moet alvorens de bestreden beslissing te nemen een zo rigoreus mogelijk onderzoek voeren ten einde de schending van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd te voorkomen (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F; CASS 3 januari 2018, nr. P.17.1202.F; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625; RVS 29 mei 2018, nr. 241.624; RVS 8 februari 2018, nr. 240.691; RVS 28 september 2017, nr. 239.259; RW Verenigd Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2) en zij dient aan verzoekende partij voorafgaandelijk de mogelijkheid te verlenen daartegen de nodige tegenspraak te kunnen voeren (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; RW Verenigd Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2).

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij enig onderzoek voerde of dit kenbaar maakte.

Het enkel motief van de bestreden beslissing is beperkt tot de vaststelling dat «betrokkene kwam het land binnen op 19/02/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.».

De omstandigheid dat «op 18/04/2020 werd door de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 24/09/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980.» is geen motief minstens geen dragend motief omdat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen evenmin als uw Raad het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming geen uitspraak over de bestreden beslissing moet doen (RVS 29 mei 2013, nr. 223.630, § 6.1; RVS (cassatie) 29 oktober 2020, nr. 14.035).

Doordat verwerende partij geen deugdelijk en rigoureuus onderzoek voerde in zake de mogelijke schending van het verbod op refoulement handelde zij onzorgvuldig.

Artikel 7, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luiden: «Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen: [...] 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; [...]»(eigen onderlijning).

De bewoording "kan" in voormelde artikel 7 houdt in dat verwerende partij een overweging dient te maken met betrekking tot de positieve verplichting ingevolge de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen die op haar schouders rust opdat zij het beginsel van non-refoulement niet zou schenden.

Deze overweging ontbreekt in casu volledig.

De gebonden bevoegdheid uitgedrukt door «moet» in de wettekst kan verwerende partij niet ontslaan van haar motiveringsplicht of voormelde onderzoeksplicht die ingevolge de positieve verplichtingen van de meer voordele internationaalrechtelijke bepalingen op haar schouders rust.

Lagere ingeroepen rechtsnormen die al of niet een gebonden bevoegdheid van verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnormen niet wijzigen of inperken.

Het maakt niet uit of de wetgever door het artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2015 te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert.

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in overeenstemming met hogervermelde positieve verplichtingen van verwerende partij. verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen na te leven.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, § 629).

In elk geval dient de nationale rechter de hogere rechtsnorm in het bijzonder de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd die België als Hoge Verdragspartij binden, te respecteren en ambtshalve tegenstrijdige nationale bepaling buiten beschouwing laten.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan - zoals gezegd - op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJEU 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, § 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, § 629) .

De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

In onderhavig beroep is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot het uitoefenen van een wettigheidscontrole: zij kan haar beslissing niet in de plaats van de bestreden beslissing stellen of de hierboven vastgestelde tekortkomingen herstellen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.1. De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste

lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. De gemachtigde licht hierbij uitdrukkelijk toe dat de verzoekster het land binnenkwam op 19 februari 2020 en nog steeds op het grondgebied verblijft, zodat haar regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is. Dit is de feitelijke en juridische redengeving om de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Deze motieven, die door de verzoekster inhoudelijk niet worden betwist, zijn pertinent en draagkrachtig om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet schrijft immers het volgende voor:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 2° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”

Uit de hierboven vermelde bepalingen volgt dat de gemachtigde in beginsel verplicht was om aan de verzoekster, die niet betwist dat haar regelmatig verblijf is verstreken, een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

Daarnaast wordt tevens toegelicht dat de commissaris-generaal op 8 april 2020 een negatieve beslissing nam inzake het door de verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming en dat de Raad het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen op 24 september 2020. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster lijkt voor te houden, betreft deze vermelding op zich niet het motief dat ten grondslag ligt aan het bevel om het grondgebied te verlaten, maar vormt het slechts een bijkomende explicitering met betrekking tot de uitvoering van artikel 52/3, §1, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.”* De verwijzing naar de negatieve beslissing(en) inzake het verzoek om internationale bescherming doet er dan ook geen afbreuk aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten reeds afdoende wordt geschraagd door de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, en de bijhorende vaststelling dat verzoeksters regelmatig verblijf is verstreken.

Waar de verzoekster stelt dat de gemachtigde gehouden is om een rigoureuus onderzoek te voeren teneinde de schending van de artikel 3 van het EVRM te voorkomen en waar zij betoogt dat uit de tekst van de bestreden beslissing geen dergelijk onderzoek blijkt, merkt de Raad op dat artikel 3 van het EVRM op zich geen specifieke, uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst. Ook in artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. In artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is wel bepaald dat hogere verdragsrechtelijke normen zich kunnen verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In die zin kan de verzoekster worden bijgetreden waar zij stelt dat de principiële verplichting tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die blijkt uit het woordgebruik *“moet”*, de gemachtigde er niet van ontslaat om de meer voordelige verdragsrechtelijke bepalingen (zoals de artikelen 2 en 3 van het EVRM) te respecteren. Dit betekent echter nog niet dat in elk bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd omtrent deze of gene hogere verdragsrechtelijke normen. De Raad wijst er in dit kader op dat de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, er enkel toe strekt om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er op grond van *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een bevel af te leveren.

De kritiek dat de gemachtigde geen deugdelijk en rigoureuus onderzoek voerde inzake de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en van het verbod op refoulement, houdt voorts geen verband met de formele motiveringsplicht en deze zal derhalve worden onderzocht in het kader van de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet is derhalve niet aangetoond.

3.2. De verzoekster meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat de gemachtigde niet heeft onderzocht of er een schending van artikel 3 van het EVRM of van het verbod op refoulement dreigt.

De verzoekster concretiseert echter niet waarom de gemachtigde nog diende te onderzoeken of er geen sprake is van een schending van het non-refoulementbeginsel of van artikel 3 van het EVRM, daar waar de commissaris-generaal reeds tot de vaststelling kwam dat haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen worden toegekend en daar waar deze beslissing reeds door de Raad werd bevestigd in het arrest nr. 241 379 van 24 september 2020. Zowel de beslissing van de commissaris-generaal als 's Raads arrest werden aan de verzoekster ter kennis gebracht, zodat zij niet kan voorhouden onbekend te zijn met de motieven ervan. De Raad wijst er dan ook op dat het onderzoek van het door de verzoekster ingediende beschermingsverzoek reeds een onderzoek inhield naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet. Tevens werd nagegaan of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van het EVRM (artikelen 2 en 4 van het Handvest) stemmen inhoudelijk nagenoeg overeen met deze bepalingen van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade of een gegronde vrees voor vervolging voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35 en UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection*, april 2003, *updating* augustus 2006, 3.7).

De gemachtigde heeft in de bestreden akte uitdrukkelijk verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal en naar 's Raads verwerpingsarrest van 24 september 2020, waarmee te kennen wordt gegeven dat het bevel wordt afgegeven nadat het onderzoek inzake het verzoek om internationale bescherming reeds is afgrond. De Raad ziet niet in welk belang de verzoekster nog heeft bij haar loutere kritiek dat de gemachtigde zelf niet opnieuw een onderzoek heeft gevoerd naar artikel 3 van het EVRM en evenmin inzake het non-refoulementbeginsel. Minstens brengt de verzoekster geen enkel concreet element betreffende de door de artikelen 2 en 3 van het EVRM geboden bescherming naar voor dat niet reeds zou zijn besproken in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en waar bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten alsnog ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.3. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbesluit is maar een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3, lid 4, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In deze bepaling wordt een terugkeerbesluit gedefinieerd als volgt: "*de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld*".

De Raad herinnert eraan dat in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, hij ertoe is gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, dit is richtlijnconform, uit te leggen.

Er is dus geen sprake van een uitzetting of terugleiding van de verzoekster waarvan het geschonden geachte artikel 74/17, §1, van de Vreemdelingenwet gewag maakt. Aangezien de bestreden beslissing geen dergelijke maatregelen behelst, kan de verzoekster zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 74/17, §1, van de Vreemdelingenwet.

Dit onderdeel van het enig middel mist derhalve juridische grondslag.

3.4. Ten slotte voert verzoekster nog een zeer uitvoerig en herhaald rechtstheoretisch betoog over de hogere rechtsnormen en de verplichtingen die hieruit voortvloeien. Een dergelijk betoog kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien elke concrete uiteenzetting over de wijze waarop de bestreden beslissing deze of gene hogere rechtsnormen zou schenden, ontbreekt.

Artikel 2 van het EVRM behelst het recht op leven, maar de verzoekster werkt dit in haar middel niet verder uit. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Waar de verzoekster zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, moet zij in de eerste plaats aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoekster moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en zij dient concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu verzuimt de verzoekster om concreet te verduidelijken hoe de bestreden beslissing haar recht op leven zou schenden of hoe deze beslissing ertoe zou leiden dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt niet concreet aangetoond.

3.5. Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE